

Юбилей

ДОСТОЕН НАСЛЕДНИК НА КУПОРАНСКИТЕ БЪЛГАРИ

Колко сме щастливи, че такъв човек като Василий Георгиевич КАЩИ живее днес в гр. Белгород-Днестровский, където работи и се проявява на обществената нива като голям родолюбец, който пази българското в сърцето. Присъщи му са добротата, щедростта, толерантността, чувството за дълг, умението да се радва на успехите на близките и обкръжаващите го, вниманието и състраданието към хората. Прекрасен ръководител, организатор и професионалист на делото си, при който всичко е спретнато и подредено. Сам работи и на другите запалва огънчето за трудолюбие.

В какви сфери на човешката дейност той само не се е проявявал: активист, производствен работник, общественик, меценат, правдо- и родолюбец, любител на всичко красиво, духовно, добро, полезно. Не му са свойствени хитростта, лъжата, предателството и безчестията.

Василий Георгиевич се гордее с българския си произход, родителите и предците си. Това го насърчава да стане не само идеен организатор за създаването на книга за родното му село „Купораны – Ровное“, но и да поеме всички организационни и финансови въпроси по издаването ѝ. Това е колосална работа – малко по малко да събира архивни материали и информация

от роднини, комшии, съселани и стари жители на селото и съседните села за произхода на селото, развитието му, икономическото и социално-културно развитие. Обикаляйки България, Василий Георгиевич намира село, откъдето идват корените на семейното му дърво. Само човек, който дълбоко обича селото си, съселаните и мисли за културното наследство за потомците, може с огромната си заетост да намери време за всичко това. Той направи безценен подарък за съселаните си – за настоящето и бъдещите поколения.

Той е истински българин, добър стопанин, прекрасен син, съпруг и баща. С любимата съпруга **Алла Филиповна** 36 години

рамо до рамо вървят по пътя на щастието, любовта и разбирането, възпитават двама сина, които ги радват с техни успехи и старания. Не могат да се нарадват на очарователните внуци: Даша, Екатерина, Ясмин и Ярослав, които от малки възпитават в любов към всичко родно – рода и отечеството, към хората и труда.

Високият професионализъм и плодотворната работа на нашия юбиляр са отбелязани с многобройни грамоти и дипломи на Одеската областна държавна

администрация и Одеския областен съвет, Всеукраинската организация на инвалидите «Съюз на организациите на инвалидите на Украйна», Съюза на войниците-граничари «Кордон», Съюза на ветераните на Афганистан и войниците-интернационалисти, Одеската църковна епархия, Белгород-Днестровский градски съвет и изпълнителния комитет. В продължение на седем години неговото предприятие печели първо място сред предприятията в областта в номинацията «Финансови резултати на успешната дейност». През 2013 г. Василий Каша става номинант на Всеукраинския конкурс на Асоциацията на българите в Украйна «Човек на годината». И тази награда той заслужава всяка година, тъй като постоянно осигурява благотворителност на православните църкви в региона, ремонт на сградата на Центъра на българската култура и комуникациите му, облагородява околната територия, в продължение на 4 години финансира обучението на студенти от педагогическото

училище, избрали специалността «Български език и литература».

Може да се каже, че Василий Георгиевич е прекалено скромен и не обича да говори за себе си и за делата си, както и да говорят за него, обаче доброто, което той прави, се съхранява в паметта на благодарните съселани, служители, подчинени, съседи, членове на българското общество...

Уважаеми Василий Георгиевич! Искрено Ви честитим 60-годишния юбилей със сърдечни пожелания за крепко здраве, мир, добро и божие благословение. Бъдете все такъв енергичен, позитивен, слънчев, емоционален, душевен, успешен и радостен! Нека късмета винаги бъде Ваш спътник, а света наоколо бъде изпълнен с топлина! Нека животът не крие от Вас тайните на щастието и възплава всичките Ваши желания и мечти!

С уважение, членовете на Белгород-Днестровското българско културно-просветно дружество

ПРИМЕР ЗА ВСИЧКИ ПОКОЛЕНИЯ

За добрия и достоен човек винаги има какво да се каже, за какво да му се благодари. Много топли думи на благодарност и признателност днес изпращаме на Тамара Георгиевна ТОДОРОВА (родом от с. Островное (Бабата), Арцизко) – учителка в началните класове на Заднаевското общообразователно училище, прекрасна съпруга, майка, домакиня, родолюбива българка. През октомври отбеляза прекрасен 70-годишен юбилей.

Живота си Тамара Георгиевна свързва с нелесната, но прекрасна професия – учител. Завършвайки селското родно училище, тя започва да учи в Белцкия педагогически институт в Молдова. След получаването на диплома работи три години. Омъжва се за **Афанасий Николаевич Тодоров**, също педагог, от с. Заднаевка. Така и остават те в родното село на съпруга ѝ и в продължение на 48 години се трудят на педагогическата нива, напълно отдавайки се на децата, на работата си.

„Започвах да преподавам в Заднаевка, когато директор на училището беше **Георгий Иванович Терзийский**. Именно той ме прие в сплотеното педагогическо семейство. След него директор на училището става **Антон Георгиевич Искров**, а след него, в продължение на 20 години, ръководи учебното заведение моят съпруг“ – казва Тамара Георгиевна. За своя голям принос в обучението на децата г-жа Тодорова много пъти е награждавана с различни грамоти, ценни подаръци. Заедно с учениците

си тя посещава много градове и държави. Също така Тамара Георгиевна минава курсове за повишаване на квалификацията в България.

„Много години работих с **Мария Петровна Бянова**, **Дора Дмитриевна Терзи** (за съжаление, не са вече с нас). Думи на признателност искам да изкажа на колегите си **Анна Петровна Блудова**, **Полина Ефимовна Волкова**, **Мария Степановна Цветкова**, **Неля Михайловна Коломиец**, **Неля Антоновна Михайлова**. С тях работихме дълги години, усъвършенствайки образователната система в училището“ – споделя юбилярката.

В деня на юбилея си Тамара Георгиевна приемаше много честитки, подаръци, цветя. В обкръжение на любимите си хора – роднини и семейство – съпруга **Афанасий Николаевич**, син **Владимир** (много години работи като механик на международните танкери), дъщеря **Ирина**. Сватове на Тамара Георгиевна – **Полина и Василий Евчеви**, с много топли думи разказаха за своята сваха: „Тя е много добра домакиня и обичаща майка. Голямо внимание заедно със съпруга си отделят на децата си, близките. Пожелаваме на нея здраве, дълголетието, сили, да оства все такава жизнерадостна“.

По адрес на Тамара Георгиевна се изказа ветеранът на педагогическия труд, ръководител на районното методобединение на учители по физическо възпитание **Дмитрий Георгиевич Бянов**: „Още от 1971 г. заедно с Тамара Георгиевна работихме в същото училище. Тя е много прекрасен човек, педагог, който обича делото си и го прави с душа. Тя даде образованието и възпита много достойни хора. Уроците ѝ винаги минаваха на един дъх, защото бяха много интересни и познавателни“.

Юбилеят е винаги повод за правене на равносметки – как си живял, какво си направил. С увереност може да се каже, че нашата героиня-юбиляр с гордост може да погледне на своите изминали години, има какво да спомни, на какво да научи други, да сподели и да се гордее. Такава хора са пример не само за нас, но и за идните поколения.

Валерий ДМИТРИЕВ

ФАИНА – ИМЯ РЕДКОЕ НЫНЕ

Во все времена ценились и ценятся доброта, великодушие, отзывчивость, такт и честность. Все это есть у моих героинь с необычно-редким именем ныне – Фаина. Как-то у них обоих есть и своеобразный юмор, как у известной киноактрисы Фаины Раневской, которая с одесским колоритом говорила, что «Женщины – это не слабый пол. Слабый пол – это гнилые доски...» И наши героини тоже с таким юмором, да еще с «перчинкой», который имеет под собой жизненную основу. Вот таквы наши Фаины.

В начале ноября свой очередной солидный юбилей отпраздновала **Фаина Петровна ГРАЧИНСКАЯ**. Каждый год она шутит: «На год я повзрослела! А может похорошела на зло всем своим болячкам. Ну что поделаешь, такова жизнь, а жизнь – сложная штука, с ней не поспоришь...»

Фаина Петровна – жизнелюб, невероятный юморист и оптимист по жизни. С болячками на «ты» и они как-то смирились. Я ее считаю «ходячей песенной энциклопедией» со множеством народных и современных напевов. Песня всегда ей помогает преодолевать болезни и горе, которые выпали на ее судьбу. Очень любит исполнять болгарские и украинские народные песни. С сестрой **Марией** и племянницей **Антониной** участвовали в районном смотре семейных коллективов и ста-

ли победителями. Фаина Петровна неоднократно принимала участие во многих тематических вечерах Суворовского ДК. В детстве и в школе была всегда заводилой, с мальчуганами на «ты», защищала слабых. С отличием окончила Киевский кооперативный техникум, а после окончания работала в Сафьянском селпо нашего района, а когда создала семью переехала в родной поселок Суворово и начинает работать бухгалтером-экономистом при селпо, где проработала свыше 35 лет. Очень любила свою профессию, была общественником поселка. Очень рано она овдовела, но дети всегда ей помогают. Мне всегда приятно ее видеть, поговорить по душам – это очень душевный человек с добрыми искристыми глазами.

А вот вторая моя героиня **Фаина Ивановна ДРАГАНОВА** еще в трудовом строю. Выросла в простой болгарской семье, где всегда звучала

болгарская речь, на кухне всегда были душистый хлеб, ругувачки, тыквинник и другие болгарские блюда, которые с детства мать научила готовить Фаину и сегодня их со вкусом она делает. Окончив школу, моя героиня поступает в Одесский пищевой техникум, а после его окончания Фаина более четырех лет работала технологом на Измаильском хлебопекарном комбинате. Молодой специалист начал расти, но в это время в поселке после демобилизации из армии ждал ее парень-красавец **Дмитрий**, с которым она дружила со школьной скамьи. Сыграли болгарскую свадьбу, где были кумовья, девери, дружки и болгарское приданое с одеялами, дорожками, вышивками, чаршафами и, конечно, болгарские песни и хоро. А там пошли детки: ныне очаровательная дочь **Татьяна** – фармацевт, талантливый сын **Александр** тоже закончил технический вуз, радует всех пока что единственная внученька.

Фаина Ивановна ныне работает завпроизводством столовой нашего аграрного лицея, пользуется большим авторитетом, т.к. она мастер любых национальных блюд, а в особенности – болгарских.

Дай Бог им здоровья, долгих лет жизни, благополучия – они этого заслуживают в полной мере.

Михаил КАЛАЯНОВ, пос. Суворово Измаильского р-на